

Kristaus Karaliaus LAIVAS

Tėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois

Telephone: Canal 7790

Numeris 8.	Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00	Vas.-Feb. 24,
Metai XIV	Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00	1 9 3 4.
	Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c	

Prof. Dr. J. Toloraitis, M.I.C.

Marijonų Vienuolijos Atnaujinimas

Kun. dr. Jurgis Matulevičius, būdamas Petrapilio Dvasinės Akademijos profesorium, galutinai pasiryžo stoti į vienuoliją. Bet vienuolijų yra gana daug, į kurią jų nukryps dabar jo širdis? Gerai viską apsvairstęs, gal po ilgų svyravimų, pasiryžo stoti į Marijonų Vienuoliją: marijonai jam buvo žinomi nuo pačios mažumės, gal jie jam savo karštais, pilnais Dievo meilės pamokslais nejučiom buvo įkvėpę pirmuosius diegus, iš kurių ilgai nui širdyje subrendo tikrasis pašaukimas. Jis žinojo kun. generolo Senkaus, to uoliaus Dievo tarno, troškimą atgaivinti jau gėstančią vienuoliją. Prasidėjus 1909 m. atostogoms, nuvyko į Marijampolę su apgalvotu sumanymu: Marijonų Vienuolija turi būti slapta atnaujinta, ir prie to slapto turi būti viskas taikoma. Generolui kun. Senkui tas sumanymas pasirodė lyg iš dangaus atneštas. Kun. Jurgis Matulevičius, būdamas labai rimtas ir uolus kunigas, buvo jam gerai žinomas; todėl jo sumanymas buvo džiaugsmingai priimtas. Susitarus dėl pirmųjų naujinimo reikalų, generolas kun. V. Senkus įgaliojo kun. profesorių J. Matulevičių, nuvykus į Ryumą, į Vienuolių Kongregaciją, jo vardu tartis apie gaivinamos Marijonų Vienuoli-

juos reikalus ir prašyti, kad jam pačiam (kun. Matulevičiui), tuojau leistų daryti įžadus.

Slaptų vienuolijų globėjas Rusijos riloše tada buvo vyskupas Kazimieras Ruškevičius (Rūškys), Varšuvos arkivyskupijos sufraganas. Jis buvo gimęs Sasna voje, kur prie bažnyčios gyvendavo vienas Marijampolės marijonas. Marijonų Vienuolijai jis buvo labai artimas ir generolo kun. Senkaus palankus bičiulis, tad ir sumanymas atnaujinti Marijonų Vienuoliją buvo jam gerai žinomas. Jis taip pat parašė rašą į Vienuolių Kongregaciją, pranešdamas apie norimą atnaujinti Marijonų Vienuoliją ir kartu prašydamas Šventąjį Sostą, kad kun. J. Matulevičiui būtų leista tuojau, be novicijato, daryti įžadai.

Kun. J. Matulevičius, generolo Senkaus įgaliotas ir vysk. K. Ruškevičiaus rekomenduotas, nuvyko į Ryumą ir raštu prašė Vienuolių Kongregaciją, kad leistų atnaujinti Marijonų Vienuoliją, kad jos nariai neturėtų jokių matomų ženklų (kad balto rūbo jiems nereikėtų nešioti), kad vietoje iškilmingų marijonų įžadų leistų daryti paprastus, kad galima būtų pertaisyti senieji marijonų įstatai pagal da-

bartinius Bažnyčios nurodymus, kad kun. J. Matulevičius galėtų tuojau, nelaikęs novicijato, daryti pirmuosius metinius įžadus, kad kun. Būčys, Petrapilio Akademijos profesorius, galėtų pradėti novicijatą ir kad kiti, norintieji stoti, pradėtų bandymą. Vienuolių Kongregacija tuo tarpu davė tik leidimą vysk. Ruškevičiui priimti į Marijonų Vienuoliją kun. J. Matulevičių ir kun. Pr. Būčį, o dėl kitų dalykų sakė kreiptis trims mėnesiams prasliskus po priėmimo į Vienuoliją (1909 m. rugp. 2 d.).

Sugrįžus iš Rymo, generolas kun. V. Senkus, kun. J. Matulevičius ir Pr. Būčys nuvyko į Varšuvą, ir ten vysk. K. Ruškevičius, pagal Vienuolių Kongregacijos leidimą, savo naminėje koplyčioje, Marijonų generolo Senkaus akivaizdoje, priėmė į Marijonų Vienuoliją kun. J. Matulevičių, darantį vieniems metams neturto, skaisybės ir klusnybės įžadus; kun. Pr. Būčį priėmė tada į novicijatą. Tai įvyko Varšuvoje 1909 m. rugp. 29 d. Po to buvo parašytas priėmimo aktas, kurį savo parašais patvirtino visi ten dalyvavusieji, būtent, Marijonų Generolas kun. V. Senkus, kun. Matulevičius, kun. Pr. Būčys ir pagaliau vyskupas Kazimieras Ruškevičius, kuris prispaudė ant jo ir savo antspaudą. Tas aktas jau ir buvo Marijonų Vienuolijos pradžia.

Pradėję Marijonų Vienuolijos atnaujinimo darbus, kun. J. Matulevičius ir kun. Pr. Būčys sugrįžo iš Varšuvos ir ėmė ieškoti naujų narių. Iš Marijampolės juodu abu nuvažiavo į Šunskus, kur tada vikaro pareigas ėjo juodviejų mokslo metų draugas kun. Dr. Jonas Totoraitis. Šis savo svečių paragintas, pasiketino stoti į atgyjančią Marijonų Vienuoliją. Be to, a.a. kun. A. Civiškas ir kun. Pijus Andziulis, Veiverių mokytojų seminarijos kapelio-

nas, taip pat pasižadėjo įstoti.

Po atostogų kun. J. Matulevičius ir kun. Pr. Būčys sugrįžo į Petrapilio Akademiją. Kun. J. Matulevičius padaręs jau įžadus, generolo kun. Senkaus buvo paskirtas novicijų, arba naujokų, vedėju. Novicijus buvo kun. Pr. Būčys. Tokiu būdu atgyjančios Marijonų Vienuolijos novicijatas atsidūrė Petrapilio Akademijoje. Kun. J. Matulevičius tenai pataisė Marijonų įstatus pagal Bažnyčios bei visuomenės gerovės reikalavimus ir Vienuolių Kongregacijos nurodymus.

Popiežius Pijus X 1910 m. lapkričio 28 d. pripažino ir patvirtino pataisytuosius Marijonų įstatus.

Gavusi Bažnyčios Galvos patvirtinimą, atgyjanti Marijonų Vienuolija su viltimi galėjo žiūrėti į priekį. Kun. Pr. Būčys, pabaigęs novicijatą, 1910 m. spalio 6 d. Petrapily padarė metams įžadus, kun. J. Matulevičius kartu su juo atnaujino. Prieš tai, vasarą, į novicijatą įstojo kun. Dr. J. Totoraitis.

Bet senelio generolo kun. V. Senkaus amžius jau baigėsi. Po trumpos ligos jis mirė 1911 m. balandžio 11 d., Marijampolės vienuolynė. Jaunieji Marijonai tada buvo Petrapily.

Būdami dabar jau trys padarę įžadus marijonai galėjo rinktis generolą. Išsirinko (1911 m. liepos 14 d.) generolą kun. Jurgį Matulevičių, Marijonų Vienuolijos atnaujinintoją.

Atgyjančių Marijonų novicijatas slapta buvo Petrapily. Kun. J. Matulevičius tikėjosi, kad rusų valdžia taip dideliame mieste jo nepastebės arba bent į tai nekreips dėmesio. Bet apsvylė, nes netrukus pasijuto esąs apstotas valdžios atsiųstų šnipų. Matydamas, kad tokioje aplinkoje novicijatas Petrapily ilgai būti negalės, pasiryžo jis išsižadėti profesoriaus ir

inspektorius pareigų Akademijoje ir perkelti noviciją į Friburgą (Šveicariją). Tai buvo padaryta po 1911 m. atostogų. Į noviciją tenai įstojo kun. Vincentas Dvaranauskas, Seinų seminarijos viceregensas ir profesorius, kun. Juozapas Vaitkevičius, kun. Feliksas Kudirka, kun. Vincentas Kulikauskas ir kun. Justinas Novickas su kua. Julijum Kazaku, neseniai baigę Akademiją, keli kunigai lenkai ir keli nekunigai.

Sugrįžęs į Friburgą su Apaštalu Sosto nurodymais, kun. J. Matulevičius ėmė tvarkyti ir atsidėjęs vadovauti noviciją. Naujose Marijonų įstatuose yra pažymėta, kad Marijonai rūpinsis ir mokslu. Tai turėdamas galvoje ir, be to, kad pašaliečiai žmonės nekreiptų į tai dėmesio, noviciją pavadino mokslo namais (domus studiorum). Kunigai, baigę ten noviciją turėjo eiti į universitetą mokytis. Tuose namuose įsitaisė ir nemažą knygyną.

Friburge buvo keliolika kunigų ir keliolika brolių. 1913 m. du kunigai, P. Kudirka ir J. Kazakas, drauge su kun. J. Matulevičium iš Friburgo nuvyko į Ameriką ir ten, Čikagos arkivyskupo leidžiami, įsteigė Marijonų namus. Tais pat metais ten buvo įsteigtas ir novicijatas. Nuo to laiko vienuolynas ėmė palengva augti. Amerikos lietuviai katalikai, matydami Marijonų sėkmingą veikimą, pavedė jiems leisti "Draugą" (dienraštį). Per Didįjį karą į Ameriką nuvažiavo kun. P. Būčys. Ten gyvendamas ligi 1921 m. jis daug dirbo Amerikos lietuvių katalikų tarpe, besirūpiamas jų religiniais reikalais.

Friburgo marijonų vienuolyno klestėjimą sustabdė karas. Jo metu palengva iš Friburgo visi išvažinėjo: vieni į Lenkiją, kiti į Lietuvą, ir čia ėmė rasti vienuolynų. Tai buvo dėl to, kad vokiečiai, paėmę per šį karą Lenkiją ir Lietuvą, Bažnyčios ir vienuolių atžvilgiu varė kitojią politiką, negu rusai — nepersekiojo

ir nekludė. Dėl to prie vokiečių buvo atgaivintas Marijampolės Marijonų Vienuolynas.

Keli kunigai yra Rytų apeigų, o keli klierikai ruošiasi apaštalausti tarp atskilėlių nuo Bažnyčios. Vienas marijonas Mons. Fabijonas Abrantavičius (rytų apeigų), yra Apaštališkasis Vikaras visų Rytų apeigų Katalikų Kinijoje. Pats Vienuolijos Generolas, kun. Pr. Būčys paskirtas pirmuoju rusų katalikų vyskupu.

* * *

Marijonų Vienuolija šiandien, Dievo laiminama žengia į priekį tiek savo dvasios, tiek narių skaičiaus atžvilgiu. Daugelis jau suprato jos dvasią, daugelis jau visiškai pasiaukoję Dievui ir Vienuolijai.

Kasdien didėja jėgos. Tarp kitų paminėtini Jo Ekselencija Arkivyskupas Pr. Karevičius, kuris 1926 m. atsižadėjo Žemaičių vyskupijos ir įstojo į Marijonų Vienuoliją. Tačiau dar daugelio stanga, nes platus ir uželę darbo dirvonai laukia darbininkų. "Prašykite pjūties Viešpatį, kad siųstų darbininkų į savo pjūtį." (Mat. 9, 38) — ragina mūsų Išganytojas Jėzus Kristus.

LONDONE KUNIGAS KANKINYS

Iš Lietuvos nuvyko į Londoną pas lietuvius grįžęs iš Sov. Rusijos kalėjimo kun. Ladvga. Jis žada apsigyventi Mančestery.

Belgijoj katalikai nesitenkina valstybinėmis mokyklomis. Katalikai tėvai nori katalikiškai išauklėti savo vaikus. Prieš 33 m. valdžios mokyklose buvo 485,000 mokinių, o katalikiškose — 315,000, t. y. 170,000 mažiau. Pereitais gi metais valdžios mokyklose buvo tik 27,000 daugiau, negu kataliku. Mažų vaikų mokyklose katalikai turi 170,000, o valdžia 73,000. Aukštesniųjų mokyklų valdžia turi 28, o katalikai išlaiko 53. Belgijos katalikai užkariavo aukštesniojo mokslo įstaigas.

II GAVĒNIOS SEKMADIENIS.

Lekcija

1 Tesal. 4, 1-7.

BROLIAI: Mes prašome jus ir maldaujame Viešpatyje Jēzujē taip elgtis, kaip išmokote iš mūsu, kaip jums reikia elgtis ir patikti Dievui, kad darytumėte daugiau pažangos. Nes jūs žinote, kokius įsakymus aš jums daviau Viešpaties Jėzaus vardu. Nes ta yra Dievo valia, kad jūs būtumėte šventi, kad susilaikytumėte nuo paleistuvystės, kad kiekvienas mokėtų laikyti savo indą šventume ir pagarboje, nepasidavdamas gašliam geiduliui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo, ir kad nėvienas neskriaustų ir neapgaudinėtų savo brolio reikale; nes Viešpats yra visų tų dalykų keršytojas, taip kaip mes jau sakėme ir liudijome. Nes Dievas nepašaukė mūsų į susitepimą, bet į šventumą.

Evangelija

Mato 17, 1-9

ANUO metu Jėzus pasiėmė su savim Petrą, Jokubą ir jo brolių Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. Tenai jis atsimainė jų akyvaizdoje: jo veidas žibėjo, kaip saulė, jo gi drabužiai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai, jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kuriuodu kalbėjosi su juomi. Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: Viešpatie, mums čia gera būti; jei nori, padarykime čia tris padangtes, vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui. Dar jam tebekalbant, štai, šviesus debesis apsiautė juos, ir štai, balsas iš debesies sakė: Šitas mano mylimasai Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo klausykite. Tai išgirdę mokytiniai parpuolė ant savo veido

ir labai bijojo. Bet Jėzus priėjo, jų prisilietė ir jiems tarė: Kelkitės ir nebijokite. Pakelę savo akis, jie nieko daugiau nebeatė, kaip tik vieną Jėzų.

Nueinant jiems nuo kalno, Jėzus davė jiems įsakymą tarčamas: Niekam nesakykite apie tą regėjimą, kolci žmogaus Sūnus neatsikels iš numirusių.

Paskutiniai Žodžiai Ant Kryžiaus

Jėzus karštai meldėsi Alyvų Darželyje, nes atėjo begaliniai rimta kančios taurės gėrimo valanda. Taurės, kurią turės neilg trūkus išgerti ir prašė Dangiškaį Tėvą, kad duotų jėgų tolimesnėms kančioms, kurias kentės už viso pasaulio nuodėmes. Taip besiruošiant skaudžiai valandai, užpuolė budeliai, surišo ir nusivedė mušdami, stumdydami ir tyčiodami iš Jo.

Paprastai kryžiuojamam dar prieš kančią duodavo išgerti uksuso, kad neitektų žmogus sąmonės ir kančią ne taip skaudžiai atjaustų. Bet pakišus Jėzui prie lūpų rūgštaus uksuso, Jis paragavo bet negėrė, nes norėjo su pilna sąmone, aiškiu protu visas kančias iškentėti ir pasaulio nuodėmes atpirkti.

Atvedus į kančios vietą, tuojau budeliai be jokio pasigailėjimo puolė Jį, nuplėšė drabužes nuo kūno, nudraskė dengiančią Jį skraistę, nurišo diržą, pagaliau nutraukia rudą nesiūtą rūbą, kurį Mylimoji Motinėlė Jam buvo išaudusi; nutraukė erškėčių vainiką nuo sužeistos galvos, tyčiodamasi ir plūsdami Jį. Nudraskė ir paliko Jėzų nuogą.

Ir taip stovėjo žmogaus Sūnus drebdamas, kūnas krauju apkrekęs, sumuštas, pamėlynavęs, šašais ir žaizdomis apklotas. Koksai baisus reginys! Stovi Dangaus ir Žemės Karalius krauju ap-

teškes, stovi apnuogintas paniekinimui ir pasityčiojimui.

Atveda Jėzų kalti prie kryžiaus. Pats atsigulė. Ištiesė rankas, kojas. Vienas gi būdelių atsiklaupė Jėzui ant krūtinės, o kitas smarkiai kalė viņį geležiniu plaktuku. Sunkiai, sunkiai, Jėzus atsidūsta, skaudžiai sudejavo. Tuo tarpu kraujas veržiasi iš žaizdų ir aptaško būdelius. Motinos širdis ko neplyšo iš skausmo, o Magdalena beveik iš proto ėjo. Baisiai kankino iki pakabino Pasaulio Išganytoją, Nuodemių Naikintoją ant medžio kryžiaus, tarp dangaus ir žemės. Jėzus nuolatos dejavo, meldėsi ir kartojo pranašystes, kurios per jį turi išsipildyti.

Iškyla kryžius. Kryžus svyruoja, kraiposi ir krinta į duobę, taip kad net visas Jėzaus kūnas sudrebėjo ir susikrėtė. Visas pragaras pajuto tą kryžiaus stuktelėjimą ir ne viena atšalusį, sukietėjusį širdis susijaudino, prisimindama sau Jono Krikštytojo žodžius: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmes.“ Skaudus ir judinantis vaizdas! Alpsta iš skausmo Marija, pasižvelgus į savo Kenčiantį Sūnų. Tačiau Jėzaus priešai, pamatę iškelta kryžių, tyčiojasi, išdavikiškai juokesi ir burnoja. Buvo ir pamaldžių, gailestingų, žmonių, kurie užjautė Jėzų. Tai Jo Motina, Mylimasis Apaštalas ir kiti.

Platus erškečiuotas vainikas neleido Jėzui aukštyn veidą kelti, nes darydavo vis didesnių ir naujų skausmų. Taigi nulenkė savo skaudančią galvą ant krūtinės. Kraujas sunkėsi pro vinių žaizdas, užliedamas Jam akis, ir suvilgydamas praviras, sukepusias lūpas. Ištempta krūtinė iškilo, pažastys įkrito, alkūnių sanariai narinėjosi. Kaulai niro iš kojų, blauzdų ir rankų. Vietose oda nutrinta. Matyt kaulai... Kraujas nesiliovė tekėjęs iš žaizdų. Kūnas sudaužytas, pamelynaveš, pageltęs, parudęs. Kraujas

iš pradžios buvo raudonas, vėliau rūbininis ir pagaliau balzganas ir pavandnavęs. Ak, tai Mūsų Viešpaties kūnas prie kryžiaus!... Tai Dievo Avinėlis, Amžinoji Meilė ir vis pasiliko šventas, skautus, nors išniekytas, bet pasaulio nuodėmes nepajėgė Jo nekaltumo pakeisti.

Po nukryžiovimo būdeliai susirenka įrankius, pasityčioja iš Jėzaus ir grįžta namo. Fariziejiai ir kareiviai stengiasi dar labiau įskaudinti Jam; keli raiti prijojo artyn pasityčioti, pasijuokti iš kenčiančio Jėzaus ir vėl sau nujoja.

Žydai niekindami Jėzų pradėjo plūsti ir sakyti: „Gėda, Tau melagi! Tai taip tu griauti šventovę ir atstatai ją per tris dienas? Kitus visuomet norėjo gelbėti, o dabar pats negali išsigelbėti. Jeigu Tu Dievo Sūnus, nužengk nuo kryžiaus! Jei yra Israėliaus karalius, tenužengia nuo kryžiaus ir įtikėsime Jį. Kareiviai vėl puolė sakydami: Jei esi žydų karalius, tai gelbėkis.“ (Regėjimų Onos Kotrynos Emmerich surašyto Brentano).

Išganytojas kabėjo tylėdamas, kentėdamas baisias kančias. Visų apleistas. Išniekintas. Paliktas tarp latrų. Skausmuose paskendęs. Bet tuo tarpu Jėzus pakėlė galvą aukštyn, ir girdėtis saldus, ramus balsus: „*Tėve, atleisk jiems, nes nežino ką daro.*“ (Luk. 23, 34). Po Jo tylą seka malda. Pasityčiojimai nesibaičia. Kenčia baisias kančias. Gezmas, latras po kaire sušuko: „Jei esi Kristus, gelbėk Save ir Mus.“ O gerasis latras Dizmas po dėšine susijaudino girdėdamas Kristaus maldą už priešus, ir atsigrižęs į Jėzų, prabilsta: „*Viešpatie, jei mane pasmerksi, teisingas bus sprendimas, bet jeigu galima, pasigailėk manęs Viešpatie.*“

„*Patirsi mano gailestingumą?*“ — atsakė jam Jėzus.

Ar tai galimas daiktas? Minia plūsta, o Kristus priešingai — meldžiasi už plū-

stančius. Mes Kristaus vnymedžio šakelės, žmonės iš minios, isigylikime į Kristaus pavyzdį, duota nuo kryžiaus. Priešų išnickinimus, garbės nuplėšimus, šmeižtus kentėdami, pakelkime savo suvilgytas akis ir nuvargusias puslėtas rankas prie Kryžiaus Kančios ir ten prie tų kruvinių, suvargusių kojų apsikabinkime ir raskime savo priešams tą meilės ramybę ten, meldami už juos kaip Kristus mokina — *“Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką daro.”* (Luk. 23, 34).

Vincas Andriūška, M.I.C.

Geležinkielietis

Socialistas geležinkielietis-mašinistas rimtai sirgo. Matyt kad kasdien liga smarkiau įsigalėjo. Ligonio žmona, kuriai smarkiai teko nukentėti jo blogą ūpą, piktus žodžius ir kai kada net kumštį, buvo labai nusiminusi. Meldėsi kad Dievas palengvintų vyrui ne vien kūno skausmus, bet kad ir kartu atgaivintų pamestą tikėjimą.

Vieną rytą grįždama iš vaistinės, užėjo bažnyčion pasimelsti. Čionais ji daugiau savo ašaromis kaip žodžiais maldavo Marijos — Nusidėjelių Gynėjos, Nuliūdusiųjų Linksmintojos, pagelbėti šioje nelaimėje. Paprasčė kunigo kad jis bent aplankyti jos vyrą, nors negalėjo tikėtis kad kas gero iš to išeitų. Vakarop atvyko kunigas. Prisiartinęs prie ligonio lovos suraminančiai užšnekino.

— “Kaip einasi broleau? Gal galėčiau kuo nors tau padėti?”

— “Kas tavęs prašė čionais lįsti?” susierzinęs klausė ligonis.

— “Nusiramink. Aš paprastai aplankau parapijos ligonius kas vakarą, tai gi ir tavęs nebuvo galima aplėisti.”

Kunigas bandė pratęsti savo kalbą, bet ligonis gerokai susinervavęs jam patarė — “Nesirūpink, jeigu man tavęs reikės, galėsiu ir pats ateiti.”

Nežiūrint patirto siurkštaus atsakymo, kunigas atėjo ir sekantį vakarą. Jų kalbos tema buvo griežtai apie mašinas, garvežius, apie tai koks buvo garo spaudimas katilė, kokios rūšies anglis duoda daugiausia karščio, stabdžių gerumą ir t.t.

Tokiu budu prabėgo dar kokios 9 dienos, ligonis kas kart darėsi silpnesnis. Gyvenimo galas jau nepertoliausia.

— “Tamsta negali įsivaizdinti,” sakė ligonis vieną dieną, vis dar kalbėdamas apie mašinas, “Kiek mes turime darbo kada atvyksta garvežiai, atlikę ilgiausias keliones ir reikia juos išvalyti, pataisyti.”

— “Žinoma kad jums mašinistams tai labai sunkūs darbas.”

— “Taip, bet jis neprilygsta jūsų kunigų darbui panašiuose atsitikimuose.”

— “Ką tuomi norėtum pasakyti?”

— Pasiaiškinsiu — kada jūs sutinkate su tam tikromis gyvomis mašinomis, kurios visą gyvenimą visur važinėjo ir niekuomet nebuvo išvalytos.”

— “Suprantu. Garbė Dievui.”

— “Gerai; pažiūrėkime ar abu negalėtume išvalyti visus tuos nuodėmių suodžius.”

— “Esu pasiruošęs,” tarė kunigas už minutės.

— “Reikia pasiraitoti rankoves nes purvyno daug” ir drąsiai mašinistas išdėstė kunigui visas savo kaltes, sąžinės liaurumus, ir su karčiomis ašaromis apgailestavo savo ištvirkusį gyvenimą. Kada buvo suteiktas išrišimas, geležinkielietis atsiliepė,

— “To dar neužtenka. Norėčiau atnaujinti savo pirmą Komuniją. Kurią valandą galėsite ateiti rytoj?”

— “Geriau taip ilgai nelaukti. Tavo padėtyje saugiau būtų tuojaus visa atlikti.”

— “Labai malonu. Norėčiau tiksliai žinoti kurią valandą?”

.. “Už dviejų valandų sugrįšiu su Viatiku.”

Kada kunigas sugrįžo su Švenčiausiuoju nustebo pamatęs kad kambarys buvo pilnas geležinkeliečių, kurie pamatę kunigą visai nejuokiai jautėsi. Kunigas padėjo ostiją ant stalčio tam reikalui jau paruošto ir atsikreipė į ligonį. Pastarasis davė ženklą kad norėjo pasakyti keletą žodžių savo draugams. Du vyrai jį palaikė, nes ligonis buvo visai nusilpęs. Visi prisiriartino kad geriau išgirstų ką turėjo jiems naujo patarti.

“Draugai, jūs geriausiai žinote koki gyvenimą aš vedžiau, — mano nuodėmės, mano baisus piktžodžiavimas... — Dabar jaučiu visą baisybę tokio elgesio... Dievas man atleido. Prašau irgi jūsų atleidimo. Laiku apsižiūrėkite, kad nepatektumet panašiose aplinkybėse, su tąja tik-tai išimtimi, kad negalėsite susitaikinti su Dievu kuris bus mūsų teisėjas.”

Negalėjo daugiau ištarti. Merdėjimo valanda prasidėjo. Kunigas greitai suteikė jam Viatiką. Rytojaus dieną, kunigo padedamas pavyzdinčiai geležinkelietis numirė.

Ant. Raūla.

APIE PASNINKĄ

Pasninkas tai yra susilaikymas nuo kaikurių valgių tam tikra intencija. Pasninkas yra labai naudingas, jis palengvina Dievo įsakymus ir pareigas atlikti. Žmogaus kūnas, turėdamas sugadintą prigimtį, ir būdamas viskuo patenkintas dažnai purtosi ir kratosi visokių suvaržymų, nenori pripažinti nieko aukštesnio už save, tampa vergu ir nekyla tada jame kilnesnių minčių. Bet negana yra vien tik susilaikyti nuo valgių; kad tapti tobulesniam reikia turėti gerą intenciją, vidurinį susitelkimą ir melstis. Dažnomis praktikomis reikia savo asmenybę lavinti prie dorybių, kad mokėti kentėti gyvenimo vargus, persekiojimus, saugotis klaidų ir jas taisyti. Reikia parodyti daugiau vidurinio

susilaikymo šalia pasninko: nepykim, nebūkim nepasitenkinę trūkumais. Parodykim meilę artimui. Tai labai svarbu šalia pasninko, nes vien tik susilaikymas nuo valgių nėra tikros krikščionystės dvasia; tik jungdami pasninką su viduriniu susilaikymu ir gryna intencija, naudos turėsime. Varžydami savo prigimtį, jos geidulius, puikybę, tinginystę, mes duosime daugiau laisvės dvasiai. Dvasia visuomet nori kilti aukšty, tik kūnas ją traukia žemyn ir neretai pražudo. “Ar valgoite, ar geriate, ar ką kitą darote, viską didesniai Dievo garbei darykite.” (Šv. Paulius). Pažiūrėkime į šventųjų žmonių gyvenimus: Kilnios sielos visados aštriai gyveno ir išorinį susilaikymą jungė su viduriniu, kaip Šv. Aloysas, Šv. Teresė ir kt.

Pasninkas sienia beveik pasaulio pradžią. Sen. Testamento knygose jau randame pasninko pavėkslus. O Nauj. Testamente pasninkas nuolat minimas. J. Kristus pasninkavo 40 dienų ir nakčių ir buvo velnio gundytas. Apaštalai pradėdami svarbų darbą pasninkaudavo ir meldavosi. (Apd. 13,2). Šv. Povilas pats užlaikė ir krikščionis ragino pasninkauti. Katalikų dar nebuvo, o pasninkas jau buvo. Bažnyčia parodė kuomet ir kaip reikia pasninkauti. Turkai užlaikė pasninką, kurs tęsė 30 dienų. Šv. Tėvas Leonas sako: “Kasgi begali būti geresnis už pasninką? kurį užlaikę, prisiriartiname prie Dievo, ir atsispyrę velniui užveikiame nusidėjimus. Nes pasninkas buvo visuomet dorybės penas. Galų gale pasninkas gimdo skaiščias mintis, prōtingą valią, išganingą patartį: ir noroms besimarinant kūnas miršta geiduliams, dvasia atsinaujina dorybėmis...” Jei mes prie pasninko pridėsime dar gailestingumo darbus, tai būsime ne tik Dievo žodžio klausytojais, bet ir vykdytojais. Čia vėl Šv. T. Leonas pataria: “Ginkime našles, būkime nau-

dingi našlaičiams, paguoskime verkiančius, sutaikinkime susivaidijusius. Prinkime pakeleivį, padėkime nuskriaustam, pridengkime nuogą, aplankykite ligonį; idant kiekvienas iš mūsų, kurs paaukos savo darbų auką Dievui, davėjui visų dovanų, užpelnytų pas Jį užmokesnį Dangaus karalystėje.”

Tik atsižadėjimais siela įgauna sparnius ir kaip oras gali lakioti padangėmis ir pasiekti savo Tikslą. Tik mūsų menkomis aukomis galima daug nuveikti nuo tada, kai Išganytojas tapo auka už pasaulį. Juk meilė — tobulybės širdis — tik atsižadėjimais ir aukomis gyvena.

Pavartykime Bažnyčios istorijos lapus, pamatysime kaip griežtai senovėje buvo užlaikomi pasninkai, kokios sunkios atgailos būdavo uždedamos tiems, kurie neužlaikydavo paskirtų pasninkų. Pav. už neužlaikymą pasninko užduodavo 20 dienų tokio pat pasninko, o už valgymą gavėnijoje su mėsa — Velykose neragauti mėsos ir neimti Šv. Sakramento (R. — kat. Bažn. Ap. 129 pusl.).

Šių dienų žmogui sunku net įsivaizduoti, o tada didžiausiu uolumu atlikdavo ir visa užlaikydavo. Dabar pasninkas Bažnyčios labai sušvelnintas, tai tik šešelis pirmiau buvusių pasninkų, o nė tuos pačius nenorime užlaikyti, net jie neapkenčiami ir juokiamasi iš jų, kad ką, girdi, bendra turi, valgiai su čvasiškais dalykais! Ne, bendra yra ir tą kūną reikia visaip varžyti, kurs savo palinkimais nekaltą sielą, Dievo paverkslą, dažnai pražudo. Dabar išsikalinėjima, net ir perdėtu, sveikatos silpnumu, pareigų atlikimo sunkumu, ar kitu kuo. Ar jau mes nuodėmių dabar mažiau bedarome? Ar jos pasidarė minkštesnės Dievo akys, kad taip naudingos sielos išganymui pasninko beveik atsisakome? Ne, Dievo nusprendimas nepasikeitė, nes “Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai ne-

praeis” (Mork. 13, 31).

Tiesa, mes esam silpnesni už savo prosenius, bet ir savo silpnumu per daug pasidavėm šių amžių moderniškumui, kurs kūną labai garbina ir net ieško priemonių kaip jį atnaujint, kad nereiktų mirti! O kur dingo senesnių laikų papročiai, kada žmonės geriau suprato pasninko veiksmą ir parodė daugiau uolumo už mus. Juk mes skaitomės kultūringesni už juos. Kaip malonu buvo kaime, kada jaunieji ir seni, susirinkę į vieną vietą, giedodavo šventas giesmes. Dabar tai jau iš “mados” išėjo, susirinkę tik kortuoja arba “posėdžiaudami” kelių kaimų žmones apkalba. Vėl mieste kas? ... Tinkamai užlaikykim nors ir labai sušvelnintus pasninkus ir jei kas tikrai negali, lai pakeičia jį kitais darbais, nes darbo svarbumas tame, kaip mes jį atliekame. “Ne daug, bet gerai” — sako Šv. Alėysas.

Nereikia žiūrėti pasaulio, jo apkalbų, nes Kristus yra pasakęs per savo apaštalą: “Jei pasaulis Jūsų nekenčia, žinokite, kad manęs pirm Jūsų nekenė.” (Jono 15, 18.).

B. Plečkaitytė.

Kybartai, 1927. III. 14.

GRAŽI VAKARINĖ MALDA

Amžinasis Tėve! Aukoju Tau Švenčiausiąją Jėzaus Širdį, su jos visa meile, jos kentėjimais ir jos nuopelnais.

Pirmiausia, mano visų nuodėmių sunaikinimui, kurias papildžiau šiandien ir visą gyvenimą. Garbė būk Dievui ir t.t.

Antra, mano gerų darbų blogai atliktų, apvalimui, kuriuos padariau šiandien ir visą mano gyvenimą. Garbė būk Dievui ir t.t.

Trečia, atsiteisimui už tuos gerus darbus, kuriuos turėjau atlikti šiandien ir visą gyvenimą, o ne atlikau. Garbė būk Dievui ir t.t.

Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Švenčiausioji Marija Mišiose

Svarbiausioji mūsų tikėjimo pamaldų ir švenčių branduolis yra tai šventos Mišios, kurios yra ne kas kita, kaip tik mūsų Išganytojo kruvinosios už mus aukos ant kryžiaus atsikartojimas, tiktai nekruvinu būdu.

Šventosios Mišios iš pat krikščionijos pradžių ne visakame laikyta taip, kaip dabartiniiais laikais, o ir dabar vakarų, t. y. lotynų apeigos skiriasi nuo rytų apeigų; tačiau šventų Mišių branduolis, t. y. Offertorium (paukojimas), konsekraacija, t. y. duonos ir vyno pasikeitimas į Jėzų kūrą ir kraują, ir Komunija buvo ir yra visose šv. Mišiose.

Kitaip ir negali būti, kadangi mūsų tikėjimo branduolis yra tai nesikeičiantis Jėzus Kristus, gi Jam garbės išreiškimo būdas gali įvairiai apsireikšti. Krikščionys iš įvairių Jėzų gyvenimo įvykių yra sukūrę šv. Mišių maldas ir apeigas.

Suprantama, jog šitų maldų puokštei negali trūkti gražiausios ir kvapsniausios gėlės, būtent: Švenčiausios Marijos, kadangi Ji yra Jėzų Kristaus Motina ir Jojo pasaulio atpirkime sandarbininkė.

Ne tiktai Švenčiausios Marijos garbei skirtose Mišiose, bet ir visose kitose Josios vardas arba tiesiog minimas, arba netiesioginai primenamas.

Štai, kunigui užgiedojus Gloria in excelsis Deo — Garbė Dievui aukštybėse savaimi ateina mintin Jėzų gimimas Betliejuje, dangaus Angelų giesmės, pie-menėlių ir Trijų Išminčių pagarba užgimusiui Kudikėliui ir Jojo Motinai!

Šv. Mišių Credo — tikėjimo išpažinime aiškiai minima Švenčiausioji Marija šiais žodžiais: Kursai dėl mūsų ir dėl mūsų išganyto nužengė iš dangaus ir įsikūnijo per šventąją Dvasią, gimė iš Marijos ir tapo žmogus. Ir čia kaip tik

perbėga per mūsų mintį didžiausios svarbos žmonijai įvykiai: pirm. amžių Švenčiausios Trejybės išrinkimas Marijos Dievo Sūnui už Motiną, pranašystės apie Ją, Josios nekaltas prasidėjimas, arkangelo apreiškimas ir Jėzų gimimas.

Per Offertorium — paukojimą, kai kunigas aukoja duoną ir vyną, kurie netrukus turės virsti Jėzų Kūnu ir Krauju, stogas akyse Dievo Motina su kūdikiu šventykloje, aukojanti savo dieviškąjį Kūdikelį, kuriam anot senelio Simeono žodžių daugelis prieštaraus ir kursai daugeliui bus išganymas.

Nuplovęs rankas per Offertorium kunigas nuolankiai meldžiasi: “Šventoji Trejybė, priimk šitą auką, kurią tau atnašaujame Jėzų Kristaus mūsų Viešpaties kančios, prisikėlimo ir užžengimo atminčiai ir palaimintos Marijos ... ir visų šventųjų garbei, kad jiems šis išeitų garbei, gi mūsų išganymui, ir teiktųsi už mus užtarti danguje tie, kuriuos mes prisimename ant žemės per Kristų, mūsų Viešpatį Amen.” Čia jau aiškiai pažymėta, jog per šv. Mišias atnašaujama ne vien Dievui pagarbinti, bet ir pagerbti šventiesiems, o pirmoje vietoje Švenčiausiajai Paneli, ir išmelsti iš jų užtarymo.

Vėliau Kanone, t. y. svarbiausioje šv. Mišių dalyje, po Memento — maldavimas už gyvuosius — kalbama Communicantes: “Bendraudami ir prisimindami garbingą atmintį, visų pirma, šlovingos visados Panelės Marijos, Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzų Kristaus Motinos ... ir visų šventųjų, kurių nuopelnų ir maldų dėlei leisk mums naudotis Tavo globos pagalba per tą patį Kristų Viešpatį. Amen.” Šiais žodžiais kuo aiškiausiai atžymėta šventų-

jų benravimas su žemės gyventojais ir jų pagelba, kame pirmąją vietą užima Dievo Motina.

Per pakelėjimą, atsivaizduodami sau Jėzų ant kryžiaus, mes negalime neatsivaizduoti stovinčios po kryžiumi Dievo sopulingiausios Motinos, kuri kabančio ant kryžiaus Išganytojo yra pavesta mums būti Motina, kad mes, paskendusieji varguose tuštumėme, kas mums rūpinasi ir tarpininkauja prie Dievo.

Po Pater noster — Tėvė mūsų tučtuojau yra kalbama labai griaudinga malda į Dievą, kur Marija pažymima kaip mūsų didžiausioji užtarytoja: "Paliuosuok, meldžiame, Dieve, nuo viso būvusiojo, dabartiniojo ir būsančiojo pikta, ir, užtariant palaimintai ir garbingai visados Paneli Dievo Gimdytojai Marijai su šventais tavo Apaštalais Petru ir Pauliumi ir Andriejumi ir visais šventaisiais, gailestingai suteik ramybės mūsų dievoms, kad Tavo gailestingumo pagelba ir nuo nuodėmių būtumėme visados liuosi ir apsaugoti nuo visokios suiruties."

Taigi čia kuo aiškiausiai nurodyta, jog mes besimeldami į Dievą turime kreiptis visų pirma į Dievo Motiną, kad Ji padėtų mums apsaugoti nuodėmių ir išmestų mums ramybės ir žemiškuose dalykuose.

Šitas Josios tarpininkavimas tarp Dievo ir mūsų ypač ryškiai pažymėta Josios švenčių Mišiose. Introitus (įžanginė malda prieš "Gloria"), Lekeijos "Gradual" ir "Tractus" yra sudarytos iš Šventojo Rašto Senojo Įstatymo pranašysčių ir prilyginimų, ypač iš Dovidio psalmių, Salliamono giesmių, Izaijo pranašysčių ir Išminties knygos. Čia nuo pradžios iki galui išėina mums aikštėn Švenčiausioji Marija, kaip Nekaltai pradėtoji Panelė, nenustojusi savo mergystės Dievo Motina, milžiniškas dvasios Asmuo, dangaus ir žemės Karalienė; pilna rūpestingumo ir pasigailėjimo mūsų geriausioji Motina,

apvainikuota skaisčiausiu garbės vainiku danguje, prieš kurios Vardą klaupiasi visos galybės.

Prefacijoje prieš Kanoną Bažnyčia primena mums, jog Šventoji Dvasia ant Jos nužengusi ir Ji, nenustodama savo nekaltybės, pagimdžiusi amžinąją šviesą pasauliui, Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

Visose šitų šv. Mišių maldose mes kreipiamės Ją ne kaip į dalintoją malonių, bet kaip į užtarytoją, Jos melddami išprašyti mums reikalingų malonių iš Viešpaties Dievo, ir sykiu išreiškdami mūsų tikėjimą, jog Ji yra tikroji Dievo ir mūsų Motina ir mūsų geriausioji Tarpininkė.

Mums gyvenant čia ant žemės ir vargant sielos ir kūno vargus šitos Švenčiausios Mergelės Marijos šveatės yra ypač brangios ir meilios, kadangi, jausdamies esą nusidėjėliai, mes neturime tiek drąsos stačiai kreiptis į Dievą teisingiausi Teisėją, kuri mes nuolatos įeidžiamame savo prasižengimais, gi matydami Joje galingąją Motiną užtarėją, mes glaudžiamės prie Jos, žinodami gerai, jog Ji pasigaili mūsų, jog Ji mūsų nebaudžia, bet meldžiasi, jog ir didžiausiems nusidėjėliams Ji yra tikroji meilingoji Motinė. Taigi ypatingai per Josios šventes kilsta dangun karščiausi atsiduksėjimai: "Šventa Marija Dievo Motina, meldkis už mus dabar ir mūsų mirties valandoje! Amen."

BOLŠEVIKŲ AUKA SERGA

Jau parvežtas iš SSSR kalėjinų sunkiai sergantis kun. Kazakevičius ir paguldytas Kovai su Tuberkuliozu Draugijos sanatorijoje A. Panemunėje.

Sausio m. 12 d. ligonį aplankė Ekselelencija vysk. Matulionis, K. V. C. Pirminkas kun. V. Mieleška ir keli jo draugai.

Praėjusiais metais grįžęs iš SSSR kalėjinų kun. Juršanas serga džiova ir antras mėnuo gydomas Raudonojo Kryžiaus Sanatorijoje A. Panemunėj.

Jo sveikata po truputį gerėja.

ATSAKYMAI SKAITYTOJŲ PAKLAUSIMAMS

Siunčiant mūsų laikraščiu paklausimus reikia idėti atsakymui 3c pašto ženklelį; ne visi paklausimai tinka į laikraštį. Atsakysime visiems rimtiems paklausimams.

Paklausimas. Nekurių kalbama, kad vis tiek, ar priklausai, ar nepriklausai parapijai, tik turėk daug pinigų, tai busi geras ir tave palaidos numirusi. Sako, koks tu busi toks, by kunigą tu esi prieš mirtį, tai ir Dievui busi geras. Kiek čia yra tiesos?

Atsakymas. Tokios kalbos yra veidmainių arba suirusios dorovės silpnapročių katalikų. Sveiko tikėjimo ir skaitaus proto žmonės niekuomet tokių nesąmonių nekalba ir taip kalbančių nepaiso.

Parapijai žmonės katalikai priklauso ne tam tik, kad jie mirę būtų palaidoti, bet tam, kad bendromis jėgomis įsitaistyti Dievo namą — bažnyčią, kurioje viešai ir bendrai visi savo Viešpatį garbintų, Jį mylėtų, Jam tarnautų, mokytųsi Jo švento mokslo, naudotųsi sakramentais ir taip visi bendrai siektų amžinos laimės pas Dievą.

Parapijai katalikai priklauso, kad bendromis jėgomis galėtų įsisteigti mokyklą, dorai, katalikiškai auklėti jauną kartą ir bendrai, organizuotai atlikti kitas kataliko viešas pareigas.

Gerai, dorai katalikas jokių būdu neatsilikis nepriklausęs parapijai.

Tačiau, žmogaus sielos išganymas priklauso ne nuo to ar jis visada prigulėjo ar neprigulėjo parapijai, ir visiškai ne nuo to ar jis tapo palaidotas iškilmingiausiai, ar paprastai, ar visai be bažnytinių pamaldų, bet priklauso nuo to, ar to žmogaus siela apleido jo kūną Dievo malonės stovyje; tai yra, ar ji apleido kūną, pirmiau apgailėjus savo nuodėmės, nuo jų pasiliuosavus, ir blogą atitaisęs.

Taigi, labai neprotingai kalba tas, kas sako, kad jis, turėdamas daug pinigų, bus palaidotas net su iškilmingomis Bažnyčios

apeigomis, o nesirūpina, kad jis turėtų gryną, nesuteptą sielą.

Atsitinka, kad katalikas, nepriklausęs parapijai, prieš mirtį kviečia kunigą, atneka veidmainingą išpažintį ir t.t. Kunigas nėra Dievas; to žmogaus sielos vidaus nemato. Jis sprendžia iš išorinių ženklų, na ir teikia tokiam krikščioniškąjį laidojimą, bet dėl to dar Dievas nesuteikia tokio sielai amžinosios laimės.

Ne kiekvienas, pas kurį atcina kunigas prieš jo mirtį, patiks Dievui ir nu eis į amžinąją laimę, bet tik tas kuris, tikrai iš Dievo meilės apgailės savo kaltės, išpažins kunigui savo nuodėmes, priims mirtį, susitakindamas su Dievo valia, pilnai Dievui pasivesdamas.

Paklausimas. Pas mus yra kelios moterys, kurios ėmė šlubą bažnyčioje. Vėliau metė savo vyrus ir dabar gyvena su kitais vyrais "ant laisnio." Jos eina išpažinties ir prie Sakramento. Ar taip galima? Ar taip Bažnyčios yra leista?

P-gb, M. B.

Atsakymas. Taip negalima ir Kat. Bažnyčia taip niekuomet neleidžia. Gal tų moterėlių klebonas nepažysta, o jos per išpažintį savo kaltę užtyli, tai taip kaip "Judošiai" ir niekina nuolatos Jėzų Kristų, imčiamos šventvagiškai Šv. Sakramentą.

O gal čia nesusipratimas? Gal jos tai daro "nezaležnikų" bažnyčioje? Nes koki ten kunigai, kokia ten bažnyčia, toki ten ir sakramentai. Nežaležnikų bambiznyčioje varoma yra tikiybė komedija arba teatras, tai ten sakramentai tik tiek turi vertę kaip teatre.

Paklausimas. Ar nėra nuodėmės, jei kas nevalgo mėsos seredoje ir subatoje? Nekurie žmonės kalba, kad, kas nevalgo tose dienošose mėsos, nusikalsta Kat. Baž-

nyčios įsakymui.

Atsakymas. Abejoju, ar yra dar tokių, kurie taip kalbėtų. Katalikai paprastai, žino ir privalo žinoti Bažnyčios įsakymus. Gi jų tarpe niekas niekuomet nerado įsakymo, kuris lieptų *valgyti mėsą* seredoje ir subatoje.

Jei dar kas klaustų, ar nėra nuodėmės *valgyti mėsą* seredoje ir subatoje, tas klausimas turėtų pamatą, nes pirma Lietuvoje tomis dienomis susilaikydavo nuo valgymo mėsos, ypač tretininkai ir priklausantieji Karmelitų Škaplieriaus Brolėjai atleidų įgyjimui.

Žmogus gali, jei nori, visiškai nevalgyti mėsos per savo visą gyvenimą. Jei tai padarys dėl Dievo, atgailos dvasioje, pasielgs labai gerai. Jei atsisakys nuo visiškio valgymo mėsos dėl sveikatos ir gerai padarys.

Paklausimas. Ar nėra nuodėmės moterims kirptis plaukus ir tepti kvarbomis veidus, lūpas ir apsibarstyti milteliais?

Atsakymas. Gali būti nuodėmė ir gali nebūti. Priklauso tai nuo to, su kokia intencija jos tai daro. Jei tai daro iš puišybės, arba ka nors tuomi apgautų, ar kokį vyrą į gašlumą įtrauktų, tai yra joms nuodėmė; jei čaro iš paprasto tuštumo, dėl mados, tai nėra nuodėmės.

Paklausimas. Kiek dienų atleidų gaudama už laikymą kryžiaus savo name, ar kambaryje?

Atsakymas. Sunku tiesiog pasakyti. Mat, čia daug priklauso, kokius atlaidus šventintojas kryžiaus prie jo pridėjo. Eina atlaidai už dievotą pažvelgimą į kryžių. Yra atlaidai už sukalbėjimą nekurių maldelių prieš kryžių ir t.t. Mat kryžius, ar paveikslas ne tik turi būti pakabintas, bet ir turi būti gerbiamas.

Olandijoje katalikų radijo stotis kasdien paduoda įvairiomis kalbomis katalikišku misijų ir misijonierių gyvenimo apžvalga.

Ar Kada Patēmijai?

Jei kitas nemaloniai elgiasi, jis yra „piktas;“ jei pats taip elgiesi, tai yra tavo „nervai.“

Jei kitas yra nusistatęs savo nuomonėmis, jis yra „kietasprandis;“ — jei pats esi toks, tai yra tavo „tvirtumas.“

Jei kam nepatinka tavo draugai, jis yra „prietaringas;“ — jei tau nepatinka jo draugai, tai tik parodai kad moki pramatyt žmogišką būdą.

Jei kitas apsieina ypatingai maloniai su kitais, jis yra „veidmainys;“ — jei pats taip elgiesi, esi „nuoširdus, malonaus būdo.“

Jei kitas ima daug laiko ką padaryt, jis yra „lengvapėdis;“ — jei pats taip darai, tai todėl, kad veiki su apsvarstimu.

Jei kitas išleidžia daug pinigų, jis yra „eikvotojas;“ — jei pats tai darai, esi duosnus.

Jei kitas žiūri kiekvieno cento, jis yra šykštus, — jei pats tai darai, esi tau pus.

Jei kitas pasako ką mano, jis yra staržievis, — jei pats nuomonės neslepi, esi atviros širdies.

Jei kitas apsirėdo gražiai, jis yra dabita, — jei pats taip darai, tai įvertini grožį.

Jei kitas daug rizikuoja bizniuje, jis yra žioplis, — jei pats tą patį darai, esi čarus finansistas.

Jei kitas interesuojas muzika, daile ar literatūra, jis yra išlepeš, — jei pats tą darai, esi artistiškas.

Ar ne taip? *E. J. Kubaitis.*

RYME

Pirmąją dieną Velykų bus užbaigti šventieji metai. Tą dieną būsią don Bosko kanonizavimo iškilmės. Laukiama toms iškilmėms 65,000 maldininkų iš įvairių kraštų.

TĒVAI MARIJONAI IR JŪ RĒMĒJAI

JAUNIEJI MARIJONAI

Kristus mokydamas žmones, sykiu ruošė Jo šv. mokslo nešėjus — apaštalus, kad Jám išengus dangum būtų kas meilės, ramybės ir išganymo mokslą skleistų toliau. Amerikoje esančių Marijonų yra užduotis ne tik nudirbti vyksupų ir katalikų visuomenės jiems pavestą darbą, bet sykiu auklėti naujus darbininkus, kad senesniems vienuoliams po darbo našta sukniubus, būtų kam pradėtą darbą toliau varyti...

Dabar marijonai turi surinkę būrelį jaunikaičių, kurie yra ruošiami į kunigus. Keturiolika klierikų lavinami Ryme, du Kauno seminarijoje Lietuvoje, kiti Marianapolio Filosofijos name Thompson, Conn. ir Denver, Colo. Tėvai marijonai lavina klierikus iš neturtingų šeimynų; tat, gerų žmonių pagelba yra būtina reikalinga. Šie sunkūs metai, jie ypač yra sunkūs vienuolynams. Todėlei geri žmonės yra prašomi ateiti Tėvams Marijonams į pagelbą, kad nereiktų nutraukti klierikų mokslinimą kurie dabar yra ruošiami būti kunigais.

Jaun kas metai jauni marijonai pradeda būti šventinami kunigais. Kas metai vis daugiau šv. Mišių yra aukojama, vis daugiau garbės Dievui ir daugiau nuopelnų vienuolijos geradariams. Auką siųskite vardu: Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois.

KUN. PETRAUSKAS IŠVAŽIAVO

Kun. Antanas Petrauskas, M.I.C. po Adventinių misijų ir rekolekcijų pasilsėjęs Chicago marijonų vienuolyne, praėitą savaitę išvažiavo į Sheboygan ir su ta parapija pradėjo visą eilę gavėnios misijų.

Tėvas A. Petrauskas yra prityręs kunigas ir iškalbus pamokslininkas; klau-

sytojai visur įvertina jojo varomąjį šventą darbą.

Silsintis Chicagoje, kun. A. Petrauskas, M.I.C. irgi nebuvo be darbo: prigelbėjo leisti "Kristaus Karaliaus Laivą," ir daug rašė į kasdieninį laikraštį "Draugą." Jojo pradėta ilgą aprašymą pasaulinio karo Lietuvoje, "Draugo" skaitytojus labai suidomino, kad atsiunčia į redakciją pagyrimo laiškus ir prašo toliau tokius raštus dėti. Ir nestebėtina, nes kun. Petrauskas patsai pergyveno karą ir vokiečių okupaciją Lietuvoje.

MAŽŪJŲ DRAUGAS

Tėvų Marijonų kasdien leidžiamas laikraštis "Draugas," dabar kas savaitė leidžia pradinių mokyklų vaikučiams priedą "Mažųjų Draugas.."

Ar jau matei tą gražų laikraštėlį? Jei dar ne, tai patariame išigyti ir užtikriname, kad džiaugsies paklausęs.

Laikraštuką redaguoja Lietuvių Kolegijos Marianapolis studentai; prigelbstint mokytojui kun. Petruui Biskiui, M. I.C. Turinys labai įdomus, pasiskaitymui malonus, raminantis.

Marianapolio Kolegijos vedėjus ir auklėtinius sveikiname su kilniu ir naudingu sumanymu jiems patiems, gi ypač tiems mūsų mažutėliams, kurie ligi šiol neturėjo savo laikraščiuo. Linkime leidejams ištvėmės, ir visuomenės įvertinimo jų kilnaus užsimojimo.

Kadangi laikraštukas eina nemokama priedu prie "Draugo," tai užsiskusiems "Draugą," naujasis laikraštukas eina dovanai. Jei negauni "Draugo," tai užsirašyk. Jo adresus tas pats kaip ir "Laivo."

PLATINKITE TĒVŲ MARIJONŲ LAIKRAŠČIUS: DIENRAŠTĮ "DRAUGĄ" IR "KRISTAUS KARALIAUS LAIVĄ."

SERGA KUN. A. ANDRIUŠIS, M.I.C.

Praeito sekmadienio, vas. 11 d. vakarą, skausmai suėmė Rockfordo kleboną, kunigą Antaną Andriušį, tiktai keletą metų atgal šventintą vienuolį, marijoną. Nuvežus ligoninėn tuojaus jis operuotas. Jo apendikas rastas blogoje padėtyje. Ligonis sunkiai serga. Prašome už jį pasimelsti.

Klebonui sergant, parapijos darbe jį pavaduoja "Draugo" štabo narys kun. Bronius Vitkus, M.I.C.

UOLAUS KUNIGO METINĖS

Kovo 3 diena yra metinė mirties pamėnėjimo diena uolaus, Kristaus Bažnyčiai ir tautai atsidavusio amerikiečio kunigo Petro Saurusaičio. Tą dieną Aušros Vartų bažnyčioje Chicagoje 7:45 avl. ryte bus giedotinės Mišios su egzekvijomis.

Savo gyvenimo stipriąsias jėgas kun. P. Saurusaitis yra sudėjęs į Waterbury lietuvių parapiją. Čionai jis įkūrė pirmutinę lietuvių mokyklą Atlantiko pakraštyje, ir išvystė parapiją į didelę ir tvarkingą. Visuomenėje kun. Saurusaitis yra žinomas kaip nepailstantis blaivybės apaštalas: pamokslais ir spausdintu žodžiu. Senatvėje kun. Saurusaitis buvo prisiglaudęs prie Tėvų Marijonų, kurie jį prisimena su pagarba.

Mirė 1932 m. Lietuvoje, besilankant prie giminių.

VIEŠAS ATSIPRAŠYMAS

Už Viešpaties Dievo įžeidimą ir Jo šventųjų, viešai atsiprašau; visa širdžia dėkoju už maldos išklausimą ir pasižadų saugotį, kad vėlei nenusikalsčiau ir su Dievo pagelbą Jo daugiau neižeisčiau. Šv. Juozapai, šv. Antanai ir šv. Terešėle savo užtarimu padėkite man.

Padėkojimui įdedu \$1.00 aukos neturčiams.

E. J., So. Boston.

PAKVIETIMAS

Broliai-Seserys jūs esate kviečiami įsirašyti į labai naudingą Tėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugiją.

Draugijos tikslas — aukomis, pasidarbavimu ir maldomis gelbėti Broliams ir Kunigams Marijonams jų visuomeniniuose darbuose Katalikų Bažnyčiai ir lietuvių tautai; labiausiai remti jų įsteigtą **Lietuvių Kolegiją Marianapolis**, platinti jų leidžiamus katalikiškus laikraščius ir knygas.

Metiniai nariai kasmet moka po \$3.00. *Amžinas narys* tik vieną sykį aukoja \$50.00. Kurie paaukvoja išsyk, arba dalimis \$100.00 — gauna GARBĖS-AMŽINO NARIO diplomą.

Vienuoliai Broliai ir Kunigai kasdien meldžiasi Komunijose ir šv. Mišiose už gyvus ir numirusius vienuolijos geradarius. Didesnėse šventėse už visus Marijonų Kolegijos Rėmėjų narius aukojamos šv. Mišios. Už kiekvieną mirusį narį dar skyrium atlaikomos dvejios Mišios.

Visi Rėmėjai gauna, Tėvų Marijonų leidžiamą tikibinį laikraštį "LAIVĄ" kas savaitę.

Koliai gyvas esi daryk gerus darbus, kurie ir numirus tau gelbėtų. Dėkis į Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugiją.

Siųskite savo auką adresu:

**Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave.,
Chicago, Ill.**

BALTRAMIEJUS MIŠKINIS

Mirė gruod. 1, 1933 mieste Cambridge, Mass. Buvo metinis Kolegijos Rėmėjų Draugijos narys.

Visi nariai yra prašomi sukalbėti už jį po vieną dalį šv. Rožančiaus.

Marijonų Vienuolyne už jį laikomos dvejios šv. Mišios.

SVARBESNIEJI MŪSŲ LAIKŲ ĮVYKIAI

LIETUVOJE PADĖTIS RIMTĖJA

Šešioliktieji Lietuvos prisikėlimo metai ją išvedė į staigiai pasireiškusį plėšrių kaimynų ofensivų puolimą. Iš vienos pusės Vokietija ėmė šeiminkauti Klaipėdos krašte, kaip pas save namie, ir dar ėmė Lietuvą spausti ekonomiškai, neišleidžiant iš Lietuvos maisto ir trukdant Lietuvos exporto trahzitą į kitas šalis. Lenkija gi netikėtai susitarė su savo amžinu priešu Vokietija. Tat Lietuvai belieka remtis Baltijos Sąjunga ir Rusija. Tačiau Baltijos Sąjunga dar nėra galutinai sutverta, ir ji militarės pajėgos negalės labai reikšmingos turėti. Rusija gi pati arti karo yra su Japonija ir Rusijos fanatiškai materialistinė diktatura, ją skiria nuo Lietuvos ir Vakarų Europos.

Naturalus Lietuvai ir kitoms mažiausioms Baltijos krantų respublikoms kelias, — tai gvarantuota nepriklausomybė, joms laikantis ginčiuose didžiųjų valstybių griežto neutraliteto; nelyginant, kaip Šveicarijos respublika pasauliniame kare.

Apie tokią Baltijos, ypač Lietuvos, respublikų nepriklausomybės bendrą Rusijos ir Lenkijos gvarantavimą kalba Rusija, tačiau tas įvykdyti nėra lengva, dėl gošumo kaimynų ir kadangi Lenkija dar vis laiko užgrobusi mūsų sostinę Vilnių.

LENKAI ŠVAISTOSI

Lenkų turima veiklaus užsienių ministerio asmenyje p. Becko. Jam pasisekė sudaryti Lenkijos ir Vokietijos dešimties metų sutartį, kuria ginčai tarp dviejų aršių kaimynų atidėti dešimčiai metų.

Dabar Lenkijos užsienių reikalų ministeris nuvažiavo į Maskvą ir tariasi pagerimui politinių ir ekonominių santykių su Rusija.

Tuose pasitarimuose yra daug slepiama. Čia yra aiškus Europos Valstybių persigrupinimas. Matomai Lenkija ieško

naujų draugų ir Francija nebeapsitiki.

DIDELI NERAMUMAI FRANCIOJE

Praeitą savaitę Francijoje, ypač jos sostinėje Paryžiuje, buvo dideli neramumai. Keli tukstančių žmonių minia puolė valdžios įstaigas. Susirėmime keletą žmonių yra nužudyta. Nepasitenkinimas kilo dėl pasireiškusių didelių sukybių aukštosios valdžios sluoksnuose.

Ministerių kabinetui pasikeitus, šalis ima apimti.

PAVOJUS AUSTRIJAI

Vokietija nori paglemžti Austriją. Austrijoje smarkiai veikia nacių apmokami agentai. Pati Austrija, jei Vokietijoje būtų padoresnė valdžia, tam susivienijimui daug neprieštarautų. Bet tos unijos nenori kitos Europos valstybės. Pereitą savaitę į Vieną buvo atvykę Anglijos, Italijos ir Vengrų diplomatai tartis su Dollfussu. Prancūzijos senate P. Boncour pasakė, jog Austrija esanti Europos pusiausvyros raktas. Dollfusso valdžios dienos niaukiasi, nes jis turi rasti naujus kelius Austrijos nepriklausomybei ginti.

Praeitą savaitę Austrijos sostinėje buvo kilęs namiškis karas, kuriame krito virš 1,000 žmonių ir šovimais sunaikinta keletą didelių trobesių.

Nors socialistai tapo išblaškyti, tačiau ramumo šalyje nėra.

Dauguma Rusijos kunigų sėdi kalėjimuose ar koncentracijos stovyklose. Čia jie tiek yra iškankinti, išvarginti ir išnervuoti, kad daugiau panašūs į lavonus ar į baidyklas, kaip į žmones. Ne kiek geriau gyvena ir keletas dar laisvų kunigų. Jie dieną ir naktį sekami, nuolat tardomi ir teisiama. Jaunimui ir vaikams griežčiausiai uždrausta susitikti su kunigais.

KAUNO ARKIVYSKUPIJOS SINODAS

J. E. Kauno Arkivyskupas-Metropolititas J. Skvireckas raštu iš sausio 17 d. paskelbė, jog vasario mėn. 20, 21 ir 22 d. Kaune įvyks Kauno Arkivyskupijos Sinodas. Jo Ekse. ragina kunigus ir visus tikinčiuosius melstis, kad Viešpaties malonė ir dangiškoji šviesa padėtų būsimojo Sinodo darbams. Vasario 19 d. 6 (18) val. bus skambinama visose Arkivyskupijos bažnyčiose varpais, ženklau, jog Sinodas prasidėjo.

DOMINIKONAI LIETUVOJE

The Torch praneša, kad iš Amerikos į Lietuvą paskirti nuvyko dar du amerikiečiai dominikonai: brooklynietis kunigas F. E. Jankus, O. P. ir kun. V. H. Wroblecki, O.P. Dabar Raseiniuose bus 5 amerikiečiai, kurie duos pradžią atnaujintai Lietuvos Dominikonų provincijai. Kun. Bonaventūras M. Pauliukas, O. P., J. C. D. atvyksta neužilgo Amerikon duoti misijas.

MEKSIKOJE VYRIAUSYBĖ NESILAIKO SUTARTIES SU ŠV. SOSTU

Meksikos prezidentas Portes Gil buvo iškilmingai pažadėjęs Meksikos katalikams leisti viešai melstis, pažadėjo grąžinti suvalstybiatus Bažnyčios turtus ir atimtas šventoves katalikams. Dėl to Šv. Tėvas Pijus XI leido Meksikos vyskupams pradėti laikyti viešai pamaldas bažnyčiose. Kurį laiką persekiojimai buvo aptilę. Bet dabar iš naujo Meksikos laisvamaniškai komunistinė vyriausybė paskelbė naują dekretą. Tik valdžios pripažintieji kunigai ir tai nurodytose bažnyčiose turi teisę laikyti šv. Mišias.

— Pernai Anglijoje perėjo į Katalikų Bažnyčią 12,371 žmogus.

—Dieviškoji Jėzaus Širdie! atversk nusidėjėlius, gink mirštančiuosius, gelbėk skaistyklės sielas! — 300 d. atl.

TARP GALVŲ MEDZIOTOJŲ

Borneo salos gidysis misijonierius Apaštalinis Prefektas Edmundas Dunn, 52 metus gyvenęs laukinių — skalpų ir galvų medžiotojų tarpe, grįždamas į tėvybę, mirė ir palaidotas jūre.

Jis gimė Airijoje 1857 m. Jaunuoliu būdamas stojo į vienuolyną. Į kunigus įšventas, 1880 m. buvo pasiųstas į galvų medžiotojų salą — Borneo. Į ten jis atvyko 1881 m. Pirmais metais gavo 3 tikinčius, o 1917 m. jau buvo 8,000. Tais metais visas plotas padalytas į 15 stočių, buvo sušauktas pirmas kunigų — misijonierių susirinkimas. Kunigai pasimatė pirmą kartą po 10-15 darbuotės metų. Garsusis misijonierius Dunn 16 metų gyveno 320 kilometrų salos gilumoje nuo uosto tarp pagarsėjusių galvų medžiotojų ir daug jų atvedė į tikrą tikėjimą.

Kristaus ir sielų meilė degė misijonoriaus širdyje per visą 52 darbo metų gyvenimą ir mirė 76 metų, grįždamas į savo tėvybę.

Kolegijos Rėmėjų Aukos:

D. Kazlauskienė, Hartford, Conn., 3.00; J. Rimdeikienė, Phila., Pa., 3.00; E. Galčiuvienė, Blissville, L.I., N.Y., 3.00; J. Raižienė, Blissville, L.I., N.Y., 3.00; K. Dambrauskienė, Blissville, L.I., N.Y., 2.00.

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai.

PIRMA SYKI JUDAMIEJI PAVEIKSLAI

LIURDO STEBUKLAI

Bus ir juokinga komedija CHARLIE CHAPLIN.

Paveikslus rodys A. PELDZIUS, sekančiose parapijų svetainėse:

Nedėlioje, Vasario-Feb. 25 d. 3 val. po pietų ir 7:30 val. vak. Marquette Park Gimimo Švė. Pan. parap. svet.

Panėdėlyje, Vasario-Feb. 26 d., 7:00 val. vak. So. Chicago, Šv. Juozapo parap. svet.

Nedėlioje ir Paned. Kovo-March 4 ir 5 d., Rockford, Ill., Šv. Petro ir Povilo par. svet. 7 val. vak. Ižanga 25c. Vaikams 10c. Visus pradžia 7:00 v. vak.